

# KAPITOLA

## 2

### NE, VAŠE DĚTI NEJSOU ROZTOMILÉ

Jistě, jistě, však my víme. Víme to všichni, ano, samozřejmě. Jak jinak. Vaše děti jsou výjimečné. Mají přehršli talentů a všemožná nadání, jsou chytré a nádherné, nekonečně roztomilé, vyzařuje z nich neuvěřitelné vnitřní světlo a vykazují nevšední schopnosti. Začaly brzy chodit a mluvit, mají dynamický a unikátní pohybový projev a mohly by z nich být dětské modelky (modelové) nebo dětské filmové hvězdy. Mají ty nejlíbeznější oči, nejnaducanější červeňoučké tvářičky, nejminiaturnější titěrné prstíčky a fascinují vás tak bezmezně, že byste je nejradši na jedno slastné zakousnutí celé snědli.

Hm. A já mám zas tuhle hlášku: jsou to malí sráči.

A to tak, že velcí.

Mimo úzký okruh nejbližších lidí – k nimž patříte vy, co jste přivedli toho malého zabeďněnce na svět, pak ještě jeho prarodiče a možná pár kamarádů – vně této soukromé svatyně je vaše dítě pro všechny ostatní takový sráč, že je přímo chodícím ztělesněním krystalické esence ryzího sráčství.

Všichni ostatní ho nenávidí.

Kočka. Pes. Sourozenci.

Tety a strýcové. Ba i kmotři.

Jsem totiž také strýc a kmotr, takže vím, o čem mluvím.

Jistě, to dítě je možná roztomilé. Dokonce občas – zcela výjimečně – skoro snesitelné.

Ale většinu času je to kňourající a vřeštící sobecký skrček, který krade, vzteká se a má násilnické sklony. Nejde ani tak o to, že pavián vedle něj

vypadá jako pronikavý intelektuál, ale hlavně o to, jak neustále zneužívá své malé velikosti, jelikož moc dobře ví, že ať se rozhodne spáchat sebevětší zlo, tatínkovi a mamince se to bude zdát roztomilé.

Vezměme si čistá fakta. Vaše dítě je oživlá továrna na choroboplné zárodky. Chodící a mluvící stroj na kravál, který kýchá, pohcává se do kalhotek, teče mu permanentní nudle, sere do čehokoliv, co má zrovna na sobě, kňourá a řve, kde má mámu.

Děti nemají páru o pravidlech reálného světa, o tom, jak se chovat, koho nepozvracet a co nesmějí bezmyslenkovitě házet nahodilým směrem na popud svého titěrného, nevyzpytatelného mozku podobajícího se burskému oříšku.

Když něco chtějí, chtějí to ihned. V tu vteřinu.

A nemají ponětí, co to znamená rozdělit se. Moje, moje, moje. Já, já, já. Moje. Já. Moje. Já. Méééééééé. Co je moje, to je moje, a co není, to ukradnu. Nebo rozbiju. Nebo schovám.

Spokojeně kadí do kalhot, chodí v tom a počínají si, jako kdyby snad jejich hovno nesmrdělo.

Samozřejmě jediným důvodem, proč serou do kalhot, je, že MAJÍ KALHOTY ZROVNA NA SOBĚ, jinak by sraly přímo na libovolný podklad, na kterém se zrovna nacházejí: na podlahu, na gauč, na chodník, na cokoliv.

Kalhoty jsou tím jediným, co odlišuje děti od opic v džungli.

Děti vnímají svět, jako by jim celý totálně a bezpodmínečně patřil. Nevědí, že ne všechny koláčky jsou JEJICH. Nevědí, že příliš mnoho koláčků může člověka zabít. Nevědí, že koláčky – případně suroviny, ze kterých se upečou – stojí peníze. Že k tomu, abyste získali peníze na koláčky, musíte mít kvalifikaci, o kterou je zájem na trhu práce, a díky ní pak na konci týdne dostáváte zapláceno. To vám umožňuje nejen nakoupit koláčky či suroviny potřebné k jejich upečení, ale dává vám to pravomoc buď si nechat všechny koupené či upečené koláčky pro sebe a sníst je, anebo se rozhodnout rozdistribuuovat je mezi několik dalších lidských či zvířecích bytostí, které

- a) jsou na vás hodné, nebo
- b) naslouchají vám, nebo

c) vymalují vám byt či odhazují sníh před domem, nebo  
d) jsou s vámi spřízněny krví, ale příliš malé na to, aby plnily povinnosti a dostaly za to peníze na koláčky, a proto jim byla vysvětlena pravidla hry a ony se dobře chovaly v rámci těchto pravidel, mezi něž patří například dojít večer všechno jídlo na talíři předtím, než se smí sáhnout na koláčky.

Narozené dítě neví nic o koláčcích ani o hračkách. Když přijde na svět, jedinou stravou, co zná a po které se pídí, je mléko v matčiných ceckách. Ale jakmile ochutná onačejší dobrotu – PLONK! Stane se z něj bezedná černá díra. Jako drogový závislák číhá na první příležitost, aby se nacpalo cukrem a čokoládou, obklopilo se všemi myslitelnými i nemyslitelnými hračkami a pasovalo se na krále svého mikrokosmu.

A proč by vlastně NEMĚLO být bezednou sobeckou černou dírou?

Devět pokojných a bezbolestných měsíců žilo uvnitř měkkého, teplého, kulatého vaku, kde dostávalo nepřetržitý přísun výživy a plovalo si ve stavu takřka neustálého spánku.

Pak mu odtud někdo šťávu vypustil a neurvale ho vytáhl ven z říše snů rovnou do krutého studeného světa. Možná ho hned na uvítanou pořádně pláclí přes zadek.

Proč by nemělo myslet jen na sebe?

Připomíná mi to ten starý vtíp o chlapech: devět měsíců čekají, až se dostanou z jedné vagíny, a zbytek života usilují, aby se dostali do jiné.

Takže celá ta teorie o tom, že se děti rodí jako nevinné a bezhříšné nádobky, vydané všanc temnotám, zlobě a nenávisti zlého světa, který je zkazí a přemůže, je naprostá pitomost. Děti se rodí jako bytosti čirého, nespoutaného, jednosměrného zla. Jakmile je odříznou od pupeční šňůry, propukne peklo. Nejdřív se zaměří na cecky a nikdo je od nich neodtrhne. Při sání bradavek se dobře porozhlédnou a ihned poté se stanou tím, pro co se narodily: epicentrem nekončícího, bezohledného a agresivního chaosu. Začnou využívat své nově objevené roztomilosti k uzurpování výhod a získávání snazšího přístupu k lidem a věcem, které chtějí sníst, ohryzat, olízat, zničit, poranit či rozbít.